

стие капризи?

Менгено. — Въ съиз литературен критикъ
и открихъ, че регентътъ, въ поезията си, е ограбилъ
Пелагана.

Донискиевъ. — Но защо стѣ печатали това?
Какво неблагообразие!

Менгено. — Нищо не съмъ печаталъ. Открихъ
плататскаго и го съобщихъ ^{само} на приятели! При мене тука е
единъ търговецъ. Забъркалъ билъ, заедно не кажи
знамето на екипа си, когато минавалъ регентътъ.

Донискиевъ. — Азъ на мѣсто въ вашата
тъсна килия?

Менгено. — Приеми. Има и единъ
отказалъ да поднесе съжливото баланси
потарчусъ, на банката на ренета.

Донискиевъ. — Въ какъ сте затворенъ?

Менгено. — Отъ три месеца, уми!

Философъ. ^{кото пуши.} — О! господине, лиши
те ли, те ние сме по-свободни отъ васъ?

Менгено. — Но, разбира се! Да.

Философъ. — Вие селянците, господине:
ние всички сме робѣ на сами себе си, на своите страсти, на
своите пороци, на своите интереси...

Менгено. — Да, но все пакъ, въпреки ваши
те страсти и вашиятъ порокъ, вие се разхождате...

Философъ. — Да се разхождатъ или да седятъ

Менгено. — Вие пушите!

Философъ. — Отъ пушека...